

РЕШЕНИЕ

№ 7826

гр. София, 19.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 23.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **214** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на О. Т. К. от [населено място] срещу Решение № 1040-21-1238/01.12.2021 г. на Директора на ТП на НОИ– С.– град, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-1197-4 от 21.10.2021 г. на за Ръководител на осигуряването за безработица в ТП на НОИ- С.-град. Релевира се, че обжалваният акт е незаконосъобразен и необоснован, постановен в противоречие с материалния закон и процесуалните правила. Според жалбоподателя, липсват доказателства, сочещи наличието на основания за възстановяване на неоснователно получени суми за осигурителни плащания по посочените в обжалваното разпореждане болнични листове. Твърди се, че единствено от факта, че „Максима 12“ ЕООД не е извършвало търговска дейност, не следвал автоматичния извод, че с жалбоподателя не е възникнало и съществувало трудово правоотношение. Освен това видно от публикувания в Търговския регистър Годишен финансов отчет за 2018 г., дружеството реализирало нетни приходи. Счита, че не е бил редовно уведомен за започване на административното производство и това нарушавало правото му на защита. Моли съда да отмени оспорвания акт. Претендира разности.

В съдебно заседание, жалбоподателят, чрез процесуален представител поддържа жалбата. Претендира се отмяна на оспорвания акт по съображения развити в писмени бележки.

Ответникът– Директорът на ТП на НОИ- С. град, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Подробни аргументи са изложени в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд– София град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид становищата на страните и на основание чл. 168, ал. 1 от АПК въз основа на събраните по делото доказателства провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, намери следното:

От фактическа страна:

Със заявление от 02.02.2018 г., К. е сезирал административния орган с искане за отпускане на ПОБ на основание чл. 54а от КСО. Приложил е заповед № 12/29.01.2018 г., издадена от осигурител „МАКСИМА 12” ЕООД, ЕИК[ЕИК] за прекратяване на трудовото му правоотношение, считано от 29.01.2018 г., на основание чл. 325, т. 3 от Кодекса на труда (КТ).

При наличните данни, подавани на основание чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО с Разпореждане № 214-00-1197-1 от 15.02.2018 г., постановено на основание чл. 54ж с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО, на жалбоподателя е определено парично обезщетение за безработица, считано от 29.01.2018 г. до 28.09.2018 г. в размер на 22,84 лв. дневно.

При осъществен последващ контрол относно спазването на осигурителното законодателство, е извършена проверка по разходите на ДОО от контролен орган на ТП на НОИ С.-град на осигурителя „МАКСИМА 12” ООД, ЕИК[ЕИК], приключила с констативен протокол № КВ-5-21-00921280/14.05.2021 г., в който са обективирани резултатите от проверката

Установено е по данни от Търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел (ТРРЮЛНЦ), че дружество “МАКСИМА 12” ООД, ЕИК[ЕИК] е вписано на 06.04.2012 г., с адрес на седалище [населено място],[жк], [жилищен адрес] с едноличен собственик и управител С. К. С., със статут „Развиващ дейност“, като от вписването му по партидата на ТРРЮЛНЦ, липсват обявени годишни финансови отчети (ГФО) за извършвана дейност до 2016 г. За 2017 г. е визуализиран мотивиран отказ на Агенция по вписванията за обявяване на ГФО, за 2018 г. има обявен ГФО, а за 2019 г. няма обявен ГФО.

Въз основа на издадена заповед за извършване на ревизия № ЗР-5-21-00812494/17.09.2020 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО, от страна на контролните органи на ТП на НОИ-С. град са предприети следните действия:

До адреса, вписан в ТРРЮЛНЦ за седалище на дружеството - [населено място],[жк], [жилищен адрес] са изпратени задължителни предписания за явяване и представяне на документи, като пощенската пратка е върната обратно в цялост с отбелязване „отсъства“.

До постоянния и настоящ адрес на управителя С. К. С. - [населено място],[жк], ап. 2, са изпратени задължителни предписания за явяване и представяне на документи за извършване на ревизия по разходите на ДОО на дружеството, пощенската пратка е върната обратно в цялост с отбелязване „непотърсена“.

От контролните органи при ТП на НОИ-С. град е посетен адреса на седалището на дружеството, но не е осъществен контакт с управител или упълномощено лице, като е изготвен протокол за посещение № ПТ-5-21-00867963/21.01.2021 г.

С писмо изх. № 1042-21-21#846/25.01.2021 г. до ТП на НОИ-П. е отправено искане за осъществяване на контакт със управителя на „МАКСИМА 12” ООД, ЕИК[ЕИК], С. К.

С. и установяване местонахождението на първичната финансово-счетоводна и трудово-правна документация на дружеството.

В отговор с писмо вх. № 1042-21-21 #904/22.04.2021 г. от ТП на НОИ-П. е посочено, че съгласно данни от РУ на МВР - [населено място] лицето не е установено на известните му адреси, а съгласно направена справка в АИС „Граничен контрол“ е установено, че С. К. С. е напуснал Република България през ГКПП „К.“ на 04.11.2018 г. и след тази дата няма регистрирано влизане в страната.

С писмо изх. № 1042-21-21#182/30.05.2019 от ТД на НАП-С. е поискана информация относно извършваната от дружеството търговска дейност за периода от 2012 г. до 2018 г.

С писмо вх. № 1042-21-21 #249/18.02.2019 г. е предоставена информация, че от „Максима 12“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] са подадени годишни данъчни декларации по чл. 92 от ЗКПО за периода от 2012 г. до 2018 г. с приходи и разходи, но дружеството няма регистрирани търговски обекти и фискални апарати. Представени са копия на разплащателни ведомости, трудови досиета и ГДД по чл. 92 от ЗКПО.

На основание чл. 44-46 от АПК, от контролните органи при ТП на НОИ С.-град до наетите по трудови правоотношения лица са изпращани писма с искане за предоставяне на сведения и пояснения относно трудовата им заетост в „Максима 12“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], за изясняване на правно значими факта и обстоятелства във връзка с чл. 10, ал. 1 от КСО и § 1, т. 3 от ДР на КСО, в това число и за О. Т. К..

При така установеното, контролните органи на ТП на НОИ-С. град приели, че дружество „Максима 12“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] не е извършвало трудова/стопанска дейност по смисъла на Търговския закон за времето след 2012 г. до момента на проверката, която да предполага наемане на лица по трудов договор за осъществяването ѝ. Липсата на фискални устройства; липсата на ГФО за периода от 2012 г. до 2016 г., както и за 2019 г.; липсата на доказателства за реално извършвана от лицата трудова дейност; липсата на осигурителни вноски; липсата на доказателства за наличието на офис или помещение, от което лицата да извършват трудова дейност-налагал извод, че лицата, за които са подадени данни за сключени трудови договори, нямат качеството на осигурени лица по смисъла на § 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на КСО, тъй като не се установяват данни реално да са упражнявали трудова дейност като една от императивно изискуемите предпоставки по чл. 10, ал. 1 от КСО за възникване на осигурително правоотношение. Предвид това е прето, че без правно основание са декларирани данни в регистрите на НАП и НОИ.

При тези данни, на „Максима 12“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] са издадени задължителни предписания № ЗД-1-21-00921394/14.05.2021 г. за заличаване на подадените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за периода от 09.2012 г. до 12.2019 г. с вид осигурен “01”, в т.ч. и за О. Т. К..

След изтичане на срока за изпълнение на влезлите в сила задължителни предписания, от контролните органи на ТП на НОИ-С. град, в рамките на предоставената им от закона компетентност, са предприети действия за служебното заличаване на данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, по реда на чл. 4, ал. 10, т. 4 от Наредба № Н- 13/17.12.2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за ние на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях осигуряващите се лица, за указания период.

След служебно заличаване на данните, на основание чл. 54ж, ал.2, т.1 от КСО влязлото в сила разпореждане за отпускане на ПОБ е отменено с разпореждане № 214-00-1197-2/21.10.2021 г. и е направена нова преценка на правото на ПОБ по

заявление вх. № 214-00-1197-1/02.02.2018 г.

В резултат на това е постановено разпореждане вх. № 214-00-1197-3/21.10.2021 г., с което е отказано отпускане на ПОБ.

С разпореждане № 214-00-1197-4 от 21.10.2021 г. на основание чл.114, ал.3 във вр. е чл.114, ал.2, т.2 от КСО е постановено О. К. да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение за безработица за периода от 29.01.2018 г. до 28.09.2018 г. в размер на 3814,28 лв.. Разпореждането е издадено от упълномощено съгласно чл. 54ж. ал.1 от КСО длъжностно лице- експерт по осигуряването /съгласно Заповед №1015-21-222/03.08.2021 г. на директора на ТП на НОИ- С. град/.

Разпореждане № 214-00-1197-4 от 21.10.2021 г. е оспорено по административен ред и с обжалването в настоящото производство Решение № 1040-21-1238/01.12.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С.– град е потвърдено Разпореждане № 214-00-1197-4 от 21.10.2021 г. на за Ръководител на осигуряването за безработица в ТП на НОИ-С.-град.

По делото е приета административната преписка и допълнително ангажираните от страните доказателства.

В съдебно заседание на 12.10.2022 г. е разпитана св. Д. А. Т., която твърди, че работила във фирма „Максима 12“ ЕООД повече от 7 години, като се занимавала с финансова дейност и с евро проекти. Според нейните показания в дружеството били назначавани хора, които извършвали дейност като рекламни агенти и разпространявали брошури. Имала спомен за момче на име О., но не помнила фамилията му. Работното ѝ място е било въщи, на компютъра и не се срещала с управителя. Отчитането на проектите и заплащането се извършвало в счетоводна къща, офисът е бил в[жк]. Заплащането се е извършвало на ръка.

От правна страна:

Жалбата е подадена от лице по чл. 147, ал. 1 от АПК, за което оспореният административен акт създава задължения, при спазване на срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащо на съдебен контрол на основание чл. 118, ал. 1 от КСО решение на Директора на ТП на НОИ–С. град, поради което е процесуално допустима.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган. При издаването му е спазена предвидената в закона форма, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Потвърденото разпореждане е издадено от Ръководител на осигуряването за безработица в ТП на НОИ- С.-град, въз основа на извършения последващ контрол по разходите. Обжалвано е по административен ред и в резултат на проведено производство по чл. 117, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено оспореното решение. В него са посочени последователно извършените действия, изложени са фактически и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване. В мотивите на акта се съдържат фактическите и правни основания за постановяването му, а в разпоредителната част волеизявлението на органа. В производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му. Въз основа на изложеното не се откриват отменителни основания по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

Относно спазване на материалноправните разпоредби и целта на закона:

Съгласно чл.54а, ал.1 КСО/в относимата редакция/ право на ПОБ имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица“

най-малко 12 месеца, през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването. Според 54а, ал.4 КСО ПОБ се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването, ако заявлението за отпускане на ПОБ е подадено в тримесечен срок от тази дата и лицето се е регистрирало като безработно в Агенцията по заетостта в срок 7 работни дни от тази дата. Разпоредбата на чл. 54л от КСО определя, че отпускането, изчисляването, изменянето, отказването, спирането, прекратяването, възобновяването и възстановяването на паричните обезщетения за безработица се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и на данните, декларирани в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетенията при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Легална дефиниция за понятието "осигурено лице" е дадена в § 1, ал. 1, т. 3 от КСО (бр. 98 от 2016 г., в сила от 01.01.2017 г.), според която "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски; осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5 от КСО. Върховният административен съд многократно е постановявал, че от съдържанието на цитираното определение за осигурено лице следва, че едно от условията, на които е необходимо да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО (в този смисъл са решение № 314/2016 г. по а. д. № 3171/2015 г. на ВАС, решение № 211/2016 г. по а. д. № 3681/2015 г. на ВАС, решение № 292/11.01.2017 г. по а. д. № 14312/2015 г. на ВАС, решение № 220/2014 г. по а. д. № 12497/2013 г. на ВАС и други). Законодателят третира реалното осъществяване на трудова дейност като условие за възникване на осигурително правоотношение, а оттам и на правото на парично обезщетение за временна неработоспособност. Това е така, тъй като обезщетението замества трудовото възнаграждение. Наличието на валидно сключено трудово правоотношение не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение и да бъдат упражнени произтичащите от него права. По делото няма спор, че е сключен трудов договор и че са изпълнени формалните изисквания за декларирането на договора, за придаване на жалбоподателя качество на "осигурено лице" чрез вписването му в съответния регистър, без значение дали осигурителните вноски са внесени или дължими. Наличието на трудово правоотношение обикновено води до възникване на осигурително правоотношение, но не винаги. Следователно не е налице идентичност между трудовото и осигурителното правоотношение. Т.е. лицето трябва да има не само сключен трудов договор и валидно възникнало трудово правоотношение, но и реално да осъществява трудова дейност в рамките на това правоотношение.

В случая, на осигурителя „Максима 12” ЕООД е възложена и извършена проверка по разходите на държавното обществено осигуряване. Последващият контрол по разходите на ДОО по реда на чл.108 от КСО касае спазването от осигурителите на нормативните актове във връзка с дейността, възложена на НОИ, включително коректността на подаваните от осигурителя данни в Регистъра на осигурените лица, въз основа на

които се отпускат и изчисляват паричните обезщетения. Всички документи във връзка с извършване на дейност от осигурителя, възникването на трудово правоотношение, респ. на осигурително правоотношение, начисляване и изплащане на трудови възнаграждения, подаване на данни по чл.5, ал.4 от КСО, следва да се съхраняват от осигурителя в качеството му на такъв и във връзка с извършването на проверки от компетентните органи на НАП, НОИ и ИА ГИТ с оглед възложените им от закона правомощия. Работниците и служителите, назначени по трудов договор не разполагат с документите, от които да се установи цялостната дейност на осигурителя по отношение на упражняваната търговска/стопанска дейност и осъществяването на общественото осигуряване на назначените по трудов договор лица. В тази връзка, при извършване на проверка по разходите на ДОО на осигурителя, страна в производството е само проверявания осигурител и само той може да бъде адресат на административния акт (задължителни предписания), издаден в резултат на проверката по разходите на ДОО. Т.е. жалбоподателят не е страна в производството по чл. 108, ал. 1, т. 1 от КСО, поради което за контролния орган не налице задължение да го уведоми за същото. Именно в изпълнение на предоставената им законова възможност, контролните органи на НОИ са извършили и последващ контрол относно изплатените парични обезщетения, при който са установени нови факти и обстоятелства относно осигурителя „Максима 12“ ЕООД, които са от съществено значение за правото на паричното обезщетение за временна неработоспособност на жалбоподателя.

Предвид това е неоснователен довода на жалбоподателя относно неуведомяването му за извършената проверка по отношение на осигурителя „Максима 12“ ЕООД. Всъщност, следва да се отбележи, че административният орган няма нормативно установено задължение да уведомява осигурените лица при започване и извършване на проверки по отношение на техните осигурители. Отделно от това в оспореното решение, подробно са изяснени всички факти и обстоятелства, относно липсата на данни за осъществявана стопанска дейност от „Максима 12“ ЕООД, а жалбоподателят е имал възможност да приложи всякакви доказателства в хода на съдебното производство и да обори този извод.

Следва да се има предвид, че Констативен протокол №КВ-5-21-00921280/14.05.2021 г. за извършена проверка на по разходите на ДОО на „Максима 12“ ЕООД, на основание чл.108, ал.1 от КСО е официален документ, който е издаден по установения ред и форма от длъжностно лице в кръга на възложената му функция и компетентност.

От тук следва и логичният извод, че представения писмен документ се цени като писмено доказателство.

Въз основа на Задължителни предписания №ЗД-1-21-00921394/14.05.2021 г. за заличаване на подадените данни за осигурителен стаж и осигурителен доход в регистъра на осигурените лица, служебно са заличени данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, подадени от името на „Максима 12“ ЕООД, в т.ч. и за О. К. за посочения по – горе период. При това положение осигурителните вноски не са били дължими и съответно жалбоподателят не е бил осигурено лице по см. на §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО по правоотношението си с това дружество.

В свидетелските си показания св. Т. излага, че работното ѝ място е било вкъщи, на компютъра и не се е срещала с управителя. Отчитането на проектите и заплащането се е извършвало в счетоводна къща. О. е в[жк]. Заплащането се е извършвало на ръка. При отчитане на индиция за заинтересованост като служител в същото търговско дружество /засегнат от заличаване на данни, за което ответникът е ангажирал доказателства/ и доколкото тези показания не са носител на информацията относно конкретно извършвана трудова дейност именно от жалбоподателя /сочи лице с малко име О./, съдът намира, че твърденията на жалбоподателя за недоказани. Този извод не се променя и от установения факт, че дружеството е подало ГФО за 2018 г..

При анализ на ангажираните доказателства и при указаната доказателствената тежест на страните, съдът счита, че жалбоподателят не е доказал релевантния за предмета на делото факт, че реално е изпълнявал задълженията си по трудовия договор.

Новоустановените факти и обстоятелства от проверката на НОИ, довела до заличаване на данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, подадени от „Максима 12“ ЕООД досежно О. Т. К. се явяват нови данни по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО- представени са след изплащането на обезщетенията и имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане им, което обосновава приложението на последната разпоредба.

Съгласно чл. 114, ал. 2 от КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на изрично предвидените случаи, при които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение, като в т. 2 е предвидена и хипотезата, при която след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане, какъвто е процесния случай. В тази връзка, разпореденото възстановяване на ПОБ по реда на чл. 114. ал. 2, т. 2 от КСО, се явява правилно и

законосъобразно.

Несъстоятелен е аргумента на жалбоподателя, че му било връчено единствено разпореждане № 214-00-1197-4 от 21.10.2021 г., предвид ангажираните от ответника доказателства /вкл. в опис под № 247 е вписана и пратка с баркод PS 107100XRK1Z с посочени по номер съдържащите се в пратката документи „214-00-1197-3,4“/. Доколкото горестоящият административен орган е бил сезиран с жалба срещу Разпореждане № 214-00-1197-4 от 21.10.2021 г. на за Ръководител на осигуряването за безработица в ТП на НОИ- С.-град и е налице произнасянето по същото с оспорваното в настоящото производство решение, както и липсват данни разпореждане № 214-00-1197-3/21.10.2021 г. да е обжалвано, респ. отменено, то оплакванията в тази насока са неоснователни.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореният акт е постановен от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при съответствие с действащите материалноправни разпоредби и целта на закона, поради което жалбата да се отхвърли като неоснователна.

При този изход от спора ответната страна има право на разноски. Същите са поискани своевременно от участвалия по делото процесуален представител. На основание чл. 143, ал. 4 от АПК в полза на ответника следва да се присъдят съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение. Същите се определят по реда на чл.24 от Наредбата за правна помощ и се присъждат в размер на 100. 00 лв.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. Т. К. от [населено място] срещу Решение № 1040-21-1238/01.12.2021 г. на Директора на ТП на НОИ– С.– град, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-1197-4 от 21.10.2021 г. на за Ръководител на осигуряването за безработица в ТП на НОИ- С.-град.

ОСЪЖДА О. Т. К. от [населено място], ЕГН [ЕГН] да заплати на Териториално поделение НОИ–С. град съдебни разноски в размер на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на обжалване в 14– дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: